

758547

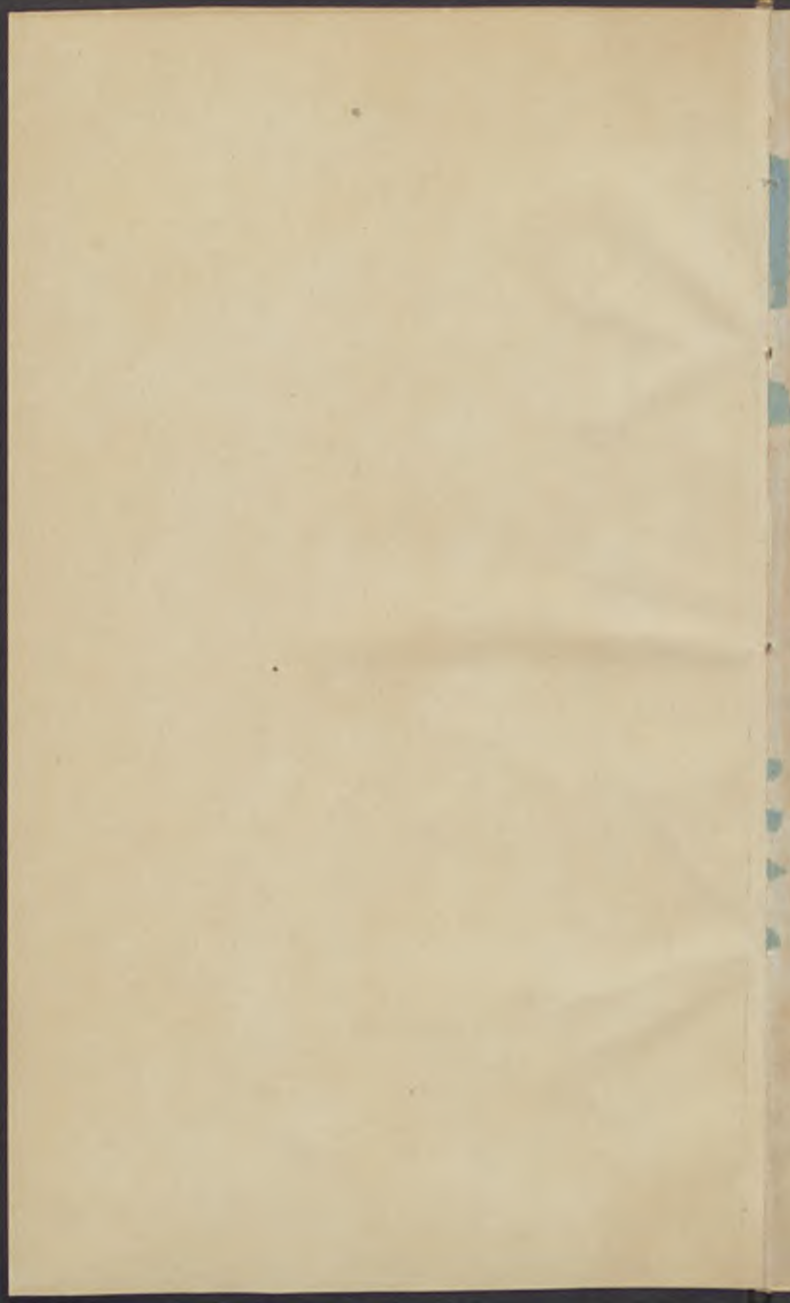
ORSZÁGGYÜLÉSI LANT.

1839.

L

1516

L

ORSZÁGGYÜLÉSI LANT.

IRTÁK

Á. P. V.

POZSONYBAN.

NYOMTATTA SCHMID ANTA

1839.

ELŐSZÓ

NAGY IVÁN

EGYETEMI KÖNYVTÁR
BUDAPEST

ORSZÁGGYÜLÉSI LANT.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Örömnap.

Mi fényben úszik a' haza nyilt ege?

Minő varázskéz vonja le fátyolát,

Melly a' reménylett nagy jövőndöt

Hajnalodásakor elborítá?

Mi nyujt a' sebzett szívek eláradó

Fájdalmi közben enyhe reménysugárt?

Mi tárja bűvös ünnepéllyel

A' magyarok kebelét örömré?

Talán veszélyes harcz vladalmiból

Szép győzelemnek hőskoszorúival

Dicsőítetten térnek vissza

Honfaink daliás csoportí?

Vagy tengereknek messze határirul

Kincssel rakodtan szállnak öbölbe ki

A' nemzet külső életének

Hirnökei, lobogós hajóink?

Vagy a' művészet és tudomány körén
 Jeles buvárink szelleme nyújtja be
 Szent fáradalma bő gyümölcsét,
 A' haza 's emberiség javára?

Nem. Egy dicső kar hinti sugárait;
 Ez tépi szélyel nemzete fátyolát.
 Nagyobb okunk van ünnepelni,
 Mint diadal, nyereség, művészet.

Magyar hazánknak atyjai gyűltenek
 Tanácskozásra, ősi szokás szerint,
 Hogy orvosolják gyámkezekkel
 Nagy betegünket, a' hont, a' népet.

'S im! annyi készség, annyi feszült erő,
 Hogy enged, hódol a' lehetetlen is;
 Mert nincs a' földön kény, erőszak,
 Melly a' szilárd akarót legyőzze.

Föl hát öröme, föl! haza gyermeki!
 A' gyógyulásnak ünnepe van jelen!
 Ti élni fogtok, élni a' hon,
 'S áldani fogja a' nép atyáit.

Ákos.

Hazámhoz.

Oh hazám, mikor vívod ki
 Hosszu kétes harczódat?
 Boldog lét mikor övedzi
 Át kies virányodat?

És mikor örül a' honfi
 Keble szép reményinek,
 Benn erő, nagy név a' külben,
 Szólj, ha üdvezítenek?

Százados, kemény csatákat
 Vítál fennállásodért
 A' bitorló zsarnok ellen,
 Czélt mig bajvivásod ért.

Ellen már nem dül szivedben
 'S harczód mégis mindig tart;
 'S vínod kell! — magasb erőre
 Kell emelned a' magyart!

Küzdj, oh nemzetem, 's ne csüggedj,
Éltet e' harcz, nem fogyaszt;
Csak ne rontson meghasonlás,
Bizz, dicsón kivívod azt.

Küzdj, 's ha szellemed kifejlik,
Nyelvegység, ipar feláll,
Szebb, hazám, új győzedelmed
Hajdanod' babérinál!

Palánky.

Kölcsey szelleméhez.

Szent honodbul eljövél
 Halandók földére ;
 A' test, mellybe öltözél
 Apáinknak vére.

És szeretted e' hazát,
 És szeretted népét,
 Szépre, nagyra buzditád
 Árpád nemzedékét.

Lantod égi hangzatán
 Istenülés zenge,
 Ajkaid lángszózatán
 Bölcseség derenge.

Czélt dicsőet mutatál,
 Emberekhez méltót,
 Hol nem ismer a' világ
 Szolgasági békót;

Hol szabadság napja süt
 Boldog nemzetekre,
 Áldás terjed mindenütt
 Aggra, gyermekekre.

Ah! de a' nép, korhadott,
 Gyarlósággal teljes,
 Ösbálványihoz hajolt,
 Mint konok szerelmes;

Nem tudá megérteni
 Választotta nyelvét,
 Hagyta holtig vérzeni
 Hú barátja keblét.

Csak midőn a' szív megállt
 És a' hang enyészett:
 Érzé a' sulyos csapást,
 A' közveszteséget;

'S most, ha birna olly erőt,
 Milly nagy szíve gyásza,
 Sirbul hozná vissza őt
 Bánatos hazája!

P. barátomhoz.

Barátom, azt mondád, azért nem irhatál,
 Mert nem tudád, hol érend a' levél,
 'S ámbár ha így volt is, (te mondod, én hiszem)
 Elég e illy egy ok, hogy engemet gyötörj,
 Bizonytalansággal gyötörd barátodat?
 Habár irígy sötét felhő takart is el
 Előlem: a' napot kellett imádnod,
 Hogy rést szakasszon a' ködöknek fátyolán;
 Hogy elhasson hozzám vigasztaló szemed
 Sugára, melly után epedve bánkodám!
 O mert hiszen te jól tudod, minő varázs
 Hatalmu gyakran ránk nyájas baráti szem;
 A' működés egén megannyi csillagot
 Gyujt minden biztató pillantás, melly után
 Örömmel indulunk a' pályacél felé.
 O mert hiszen tudod, minő erővel
 Bir a' baráti hang, ha bátorítva szól;
 Egész egy nemzet szól mi hozzánk általa, —

'S bátran ragadjuk a' zászlót kezünkbe,
 Honunknak üdveért vitézül küzdeni,
 'S ha kell, elhunyni is hű társunk oldalán!
 O mert hiszen te jól tudod, minő csudás
 Hatásu a' rokon szív a' rokonra;
 Mindegyik óra, mellyet fűszereztünk
 Számára szent barátság áldott édivel,
 Megannyi évvel hoszítja életét,
 Mellyet megannyit hon javára szentelend!
 'S te tőlem ezt megvonhatnád? o nem; hiszen
 Szeretsz! 's a' vágy, honunknak üdv-gyümölcsit
 Érlelni, benned egykorú sziveddel! —
 Igen, barátom, olly sziveknek, mellyeket
 Szentebb ügyek hevitve áthatának,
 El nem szabad végkép szakadniok soha.
 Mert mint az isten karja végtelenre nyúl,
 Úgy a' nemesb szellem, menyeknek e' fia,
 Ez istenszakra, mérhetetlen távra
 Terjed ki, és így a' jobb lény a' jobbnak
 Kezet nyújt egy világsarktól a' másikig!
 Munkálj tehát te ott miveltség kertiben,
 'S ha összevág erőnk, távolság mit sem árt.
 Ki tudja, tán a' sors, hogy elkülönze bennünk,
 Tágítani szándéklott erőnk hatáskörét.

Nem kell e a' világsugárnak is
 Szélyel lövelni, hogy hajnalt teremtsen?
 És éppen ott, hol fény-hatása megszűnik,
 Csak annál rémletesb és éjebb az éj! —
 O vajha szép hazánk minden határain
 Volnának, a' kik karjokat kinyújtva
 Szívében a' honnak magasra tartanák
 Közös kezekkel a' kor méltó zászlaját,
 Mint a' dicső nemzet szép diadaljelét,
 A' mellyen boldogúl olvashatná a' nép:
 Erény, miveltség, nyelv-egység, honszeretet! —
 A' lelki frígy éljen! Barátom, nyujts kezet! —

Várfoky.

A' szónok.

1.

Szűt és észet bűvöl, szavain függ a' sokaságnak
Érzete, mert szív 's ész ömledez ajkairól.

2.

Elnémult a' zaj; csöndet ki varázsla körében?
Hon nemtője lebeg lángeze áradatin.

Palánky.

Szellemfönség.

Föl, rázd le lelkem! porhonod átkait,
 És bátorodjál, szállj magasabbra föl;
 Törd meg vitézül kétkedésid;
 Lánczaiból szabadulj a' földnek!

Örök honodnak fényköre tárva áll;
 Ott angyaloktól angyalerényt tanulj,
 Hogy harmat-áldásként kiönthesd
 Földieid kiaszott virányin.

Oldjuk meg éltünk szellemi szárnyait!
 Föl, föl barátim! mert csak a' föld színén
 Ásít az örvény síri éje, —
 Tábora itt csuszik a' kigyóknak.

Tüzzünk ki zászlót csillagok ormain,
 A' melly örökké emberiség nevét
 Hirdesse, munkás századunknak
 Színeivel ragyogón lobogva!

Szent frigybe állván, drága anyánk — a' hon
 Védszellemével vivni ne szünjeteK,
 'S az ős világnemtő kezéből
 A' diadalkoszorút kinyerni.

Ki a' világosb pálya fokára ért,
 Az bizton álland; 's bárha a' vészidők
 Viharja villámok tüzével
 Őt lesodorja is a' fenékre:

Győzelmeit nem törli le a' halál,
 Mert égieknek kéjeit izlelé;
 Hisz egy világ feküdt alatta,
 Istenileg tapodá a' földet!

Várfoky

Átok.

„Népemmé avatlak,
 Erős karú magyar, —
 Hívem ha léssz, mikor
 Harcz csöndet nem zavar;

Zászlóm lobogtatod
 Világ határain,
 Midőn kelet 's nyugat
 Elfáradt harczain,

'S vetélyem a' békur
 Kitarja karjait,
 Békébe ringató
 A' népek hadjait:

Te víni nem szünendsz,
 'S folytatván harczodat,
 Oltáromon mindig
 Égend az áldozat.

Jutalmad, dicsfüzér
 's győzhetlen néperő,
 Mig egy maradsz magad
 'S tanyád a' harczmező!"

Igy szól nagy hadur, kegyében,
 Álmos népéhez,
 Hont keresve ez midőn esd
 Istenségéhez;

'S a' magyar megáldva tőle
 Harczról harczra lép, —
 Merre csak megy győz 's hadának
 Hódol minden nép.

Szép hazát szerez magának
 Kardja élivel,
 'S megremegtet egy világot
 Győzedelmivel. —

Hajh de vásni kezd a' hős nép
 Kincsek halmain,
 Mellyeket nyugat- 's keletről
 Gyűjte sarczain.

'S kéjelegve élvözönben
 Szíve elpuhult:
 Rút irigység, meghasonlás
 Benne lángra gyúlt.

„Harczos apáidnak
 Kores sarjadéka, te! —
 Boszús hevében így
 Szól a' had istene —

Pályadat elhagyád,
 Mellyet kitűztem én,
 És hűtelen fajúlsz
 A' béke 's kéj ölén.

Kegyem mert elvetéd,
 Hordd hát nagy átkomat:
 Ármánynak adlak át,
 Magad 's országodat.

Üdv nem virúl neked:
 Ha ellened kiszáll
 Honod határiból,
 Emésztend belviszály!“

Évek jönnek, évek tűnnek
 A' magyar egén —
 'S a' nagy átoksúly alatt nyög
 Mindig a' szegény.

Egyetértve összetartni
 Nem tud ő soha;
 Sorsa, bár miként forogjon,
 Egyre mostoha.

Kül erő ha őt nem irtja,
Ön szivében dúl,
'S üdve forró pártzajok közt
Vészörvénybe hull

Oh magyar! ha élni vágysz, mért
Rontod tenmagad?
Hidd, neved népek sorában
Fenn így nem marad!

Egyesülj! egység az élet,
Népnek élete,
Melly ha oszlik érdekében,
Megszakadt ere.

Palánky.

Epigramm.

„**S** hát mért vesz be? miért él szüntelen orvosi
szerrel?

Hisz jó színbe vagyon; — tán csak a' szíve
beteg?“ —

„Óvó szer hiszen ez csak, hogy nyavalyába ne
essem,

'S gyomromat a' levegő gőze ne rontsa,
öcsém!“ —

„Úgy bizony, — az lesz még a' divat mai korba,
barátom:

Élve temetkezel el, hogy kikerüld a' halált? —
— Nemzetiség! te talán csak azért mégyszírodot
ásni:

Hogy zivatar 's szélvész elleni helyre vo-
nulj? —

Várfoky.

Honfikép.

Tengerhullám tőkörébül
 Szikla tornyosul,
 Rá az ég, mint oszlopára,
 Biztosan borul;

Hogyha kél a' nap, gyanitnád
 Ormain fakad,
 Hogyha nyugszik, végsugára
 Homlokán tapad.

Mint örök lét óriása
 Tartja fön magát;
 Csak mosolygja a' czikázó
 Villám ostromát,

És mosolygja a' haboknak
 Ömlengéseit,
 Mellyek csábitó ajakkal
 Megkisértgetik;

'S hogyha a' tenger dühülten

Ellene zudul:

Megtörik rajt, buborék lesz

Vad hullámibul;

És a' szirt nem dül, nem omlik, —

Áll, nem lengedez; —

A' valódi tántorítlan

Honfi képe ez.

Ákos.

Emlék.

Annyi dicső 's nagy férfiak volt hajdanta hazá-
nak, —

'S nincs szobor, oszlop nincs, melly örökítse
nevét! —

Illyenek emlékét a' Magyar béassa szívébe:

'S szívünk életdűsb, mintsem az ércz vagy
a' kő! —

Várfoky.

Egy hazafihoz.

1.

„A' haza oltárán füstölg még áldozat-üszköm,
 'S mint tegyek én, így szólsz, újra ajánla-
 tokat?”

Egy morzsányit adál; 's neve mégis, im, áldozat!
 Ember!

Mit téssz, hogyha a' sor áldozatokra kerül?!
 Nemde magára hagyod honodat; szenvedje csapásit.
 Ám ha maig sinylett, mért ne nyomorgna
 tovább. —

Ugy van! sinylődjék, mintsem koldulnia kelljen!
 A' panaszos jótét végre is átka leend!

2.

Futsz, a' hol állani kell; veszteglesz, a' hol ha-
 ladás int;
 Homlokodat koszorú így nem övedzi soha.

Ákos.

A' koczkák.

„Mit kívánsz, — így szólt az angyal, —
Bús sohajtozó!

Mi legyen sorsod jelképe,
Koczká vagy golyó? —

„Ha mi bájt az élet nyujt is,
Jól tudom, eset:

Egy kis szélvész elsodorja,
Mint a' felleget;

Am golyóm hol fog megállni,
Az bizonytalan, —

Vak szerencse kénye űzi
Hajtja untalan: —

És azért nekem csak koczkát!
Bármilly is cserém;

Enmagamnak osztok sorsot:
A' dobás enyém! —

'S három koczka lön sajátom,
 Hófhér színű,
 Sorsot és időt jelelni
 Bűvös erejű.

Mult 's jelennek képe rajtok
 Váltva föltűnik, —
 'S ha kívánom, a' jövőndő
 Titka megnyilik.

Felragadtam már az elsőt, —
 Úgy de csak saját
 Végzetemnek mért emeljem
 Félre fátyolát?

Lelkem, éltem összeforadt
 A' hon éltivel, —
 'S hogyha ez marad titokban,
 Mi sem érdekel! —

'S megjelent megint az angyal
 'S ajkán zeng e' szó:
 „Vágyad és a' választásod
 Összehangozó;

Népek is kockán nyerik vagy
 Vesztek sorsukat, —
 Nem csupán idők forgása
 Ássa sirjokat:

Munkás volt vesztében minden
 Ország önkeze, —
 Minden nemzet ön üdvének
 Bélig istene.

Összeolvadt szivedben
 Hon, 's ten érdeked, —
 Légyen hát egysorsu mindig
 Honod 's életed.“ —

És az első kocka fordul — :
 Rajta bájvirány, —
 Ibolyák zománczin játszva
 Csillog a' korány.

Gyermek-éveimnek rajza!
 Ah de hirtelen
 A' virág nyomában tűske
 És csalán terem.

'S föltünik hazámnak multja:
 Viruló babér, —
 Vérben ázott harczy zászló,
 'S rajta dicsfüzér!

Jaj de a' dicső tavasz milly
 Rögtön elvirúl;
 És az égen villámterhes
 Felleg tornyosúl! —

'S nézem a' jelennek képét: —
 Szívem o milly dúlt!
 Most üdül csak a' veszélyből,
 Mellybe majd elfúlt.

'S lassan úszik Hon hajója, —
 Árbocza ledült
 A' dühöngő vész közt, mellyben
 Csaknem elmerült. —

Adj vigaszt sötét jövőndő,
 Nyisd meg titkaid! —
 Csillapítsd hevült szívemnek
 Kínos vágyait! —

'S im a' koczka sima tengert
 'S csöndeset mutat,
 Mellyen a' hajó sietve
 'S biztosan halad.

Távban édenhon viránya
 Tárja kebelét,
 Melly fölé a' fölkelő nap
 Önti fénykörét.

Ott kötend ki Hon hajója,
 Annyi vész után,
 Melly körözte volt a' rémes
 Hosszu éjszakán. —

Viidd el angyal! a' koczkákat, —
 Többé nem vetek, —
 Már tovább saját üdvemről
 Mit se kérdezek;

Bal jövendőről szivemben
 Aggalom nem ül:
 Hol hazámnak, ott nekem is
 Hajnalom derül!

Várfoky.

Egy hölgyre.

Nemzetiségért buzg, mondád, szép hölgye, hon-
nunknak,

Mert ide a' közügyet tudni ohajtva siet!

Ah, hiszen ő nem is ért, millyent hall, nemzeti
hangot;

'S érdekő nemzeti? Nem, csak rövidtve nemi.

Palánky.

Az uracs.

„Nézd, milly durva-kevély e' pelyhes nagyfi, mi
gögös!”

„Nem csoda: érdeme nagy: czimere régi nagyon.

Ám kár, értelmét feledé szép ősi jelének,

Játszja azért im most czimvada vad szerepét.“

Palánky.

Dévén.

Itt állasz óriási szirt,
 Te ősvilágnak agg fia!
 Itt állasz; 's bár ezernyi életet kiirt
 Mindenható enyészet zord szava,
 Te állasz még is, állsz ingatlanúl!
 Évezredek dülő viharjai
 Zúgának el fejed felett; —
 Sok nemzedék sovárgó álmai
 Érék körülted végenyésztket;
 És népek 's hősök hamvai
 Porladtak látkörödben el;
 'S te mindezeknek hű tanúja
 Hallgatva nézed, 's nyugszik bár vagy kel
 A' nép sorsának változékony napja, —
 Körözze fény, vagy vész temesse el:
 Te itt meredve állasz mozdulatlanúl!

Üdvözlek íme roppant sziklafok,
 Te őserőnek sarjadéka!

Üdvözlek, 's rád merengve bámulok,
 Méltó jelképe te a' férfiús erőnek,
 Méltó őrtornya e' hon nemzetének,
 Melly szinte hőserőnek ivadéka, —
 Méltó hogy itt állj zár gyanánt
 Hazám határa szögletén,
 Körülövedző két hatalmas
 Folyamnak hullámzó ölén!
 'S a' mint reád mered szemem,
 Egy bánatos húr pendül meg szivemben,
 Melly búsan hangzik vissza nemzetemben
 Ott, hol rokonra lel még érzetem.
 Évszázadok multak, hogy szüntelen
 Haboknak áradó dagálya
 Mosá és mossa mindig, délczegen
 Magasra nyúló szirtfalad tövét, —
 És te mindekkorig nem roskadál!
 Ám nemzetem legbensőbb életét
 Te-tvéri hűtlenség viszálya,
 Ádáz kajánság borzadálya,
 Ezen orozva hempelygő patak
 O vajmi sokszor ásta már alá.
 A' szellemibb erőn a' némtelen salak
 Győzött, — és a' babért önkényt adá

A' romboló angyal kezébe,
 Melly gyilkoló vasával szíverébe
 Vágott e' honnak kíméletlenül;
 'S míg a' határon védő angyal ül, —
 'S míg te rendítlén táborszem vólál:
 A' hon szívében dült a' mord halál!

'S üdvözlek téged is, te nagyszerű vár,
 Melly ülsz e' szikla büszke homlokán!
 De ah, mit szólok? várnak hívlak e,
 Te hősiebb időknek maradéka,
 Hol pusztulás van 's néma sirmagány?
 Te dülő sorsnak gyászos martaléka,
 Hol hajdan a' vitéz erő csatáz
 'S most romlás és csend tanyáz?
 Ah, a' hol életzaj lakott, —
 Mit fáradozva emberkéz rakott,
 Idők haragja érte azt,
 Harczok villáma sujtá azt,
 'S a' büszke alkotvány leroskadott, —
 'S hever romjában mint haláli váz!
 De üdvözöllek még is Dévén vára,
 Te tiszteletre méltó rom! melly így
 Lezúzva is meg meghatod szívét

A' honfinak, és lelkesítéd szellemét; —
 O te jobb nemzedék művének omladványa,
 Lehunyt erősb időknek sirköve,
 Fogadd fogadd e' szív üdvözlete
 Búval vegyült örömszavát!
 Hisz földi sors volt az, mi téged ért,
 'S te bátran állád ki a' végzet ostromát.
 A' változékony sors lefosztja
 A' viruló fényes babért,
 Melly díszesíti népek homlokát,
 'S a' mint szeszélye űzi, másnak osztja;
 És népek váltva fel- 's letűnnek.
 Boldog, ki úgy enyészik el,
 Hogy róla fenmaradhat emlékjel, —
 Kiről utókor azt mondhatja:
 Ő volt! — ha elveszett is nyomdoka;
 Pedig minden köved mutatja,
 Mellyet lefoszt a' százados halál:
 Hogy voltál, hogy nagy és erős valál!
 'S itt állok im a' szédítő magasban
 Roncsolt faladnak felsőbb ormain;
 És lelkem túlhalad letűnt időkön
 Csüngő zötétszinű ábrándain.

Elöttem idegen vidék terül; —
 Mögöttem látom a' kedves hazát;
 És mindenütt a' szende béke üdve
 'S a' nap sugára egyaránt elöntve: —
 E' kép lefojtja keblem sobáját. —
 Alant ölelkezésre nyújtja
 A' két folyó hatalmas karjait, —
 'S tisztább ölébe befogadja
 Dunánk a' Morva sáros habjait.
 Soká az új ár nem zavarja
 A' tágasabb folyamnak özönét, —
 Csak sompolyogva hajtja le vizét
 A' partmelléken, 's elvegyülve,
 Részint fenékre lemerülve
 Dunával végre egyesül.
 'S ez, büszke öntudattal,
 Hogy a' mi tisztább, annak győzni kell, —
 És nyájasan küszöntve
 Hazámnak partjait,
 Tovább 's továbbra öntve
 Zöldes hullámait,
 Pozsonyt, e' rom testvérét éri el.
 Ob bár alább a' hon szivében
 Ne omlanék olly hab beléje,

Melly felkavarja tiszta özönét,
 És megzavarja sima fényes tükörét!
 'S mellynek felpárolgó ködében
 Rejtőzik fürgetegnek éje.

Ide hozzám! ti törpe lelkűek,
 Ez óriási szikla tetejére!

Ide hozzám, ti gyáva szívűek
 Az ősi hősiségnek színhelyére!

Ide, ti elfogult szűk keblűek,
 Itt nyílik im előttünk tág világ!

Ide, ti púlya század gyöngge magzati,
 Vitézi szittyavér korcs fajzati,

Mert itt erő honol meg férfláság!

Ide, sötét agyú, sötét vérű viszátkodók!

Bámuljatok, 's térdeljetek

Imádva a' természetet,

Melly nagyszerű szent példával tanít:

Egyesség képe im elöttetek!

'S mit lelketek tanul, azt ne feledje el:

Mert a' mi tisztább, annak végre győzni kell!

Ide ti is, honom hű gyermeki,

'S jobb nemzedék leendő méltó ősei!

Ide fel, — ilyen talpköven

Bizvást megállnak a' hon 's a' trón oszlopi.

Erőt kívánok tőletek

Magasb és szellemibb erőt,

Kivánom azt ez ősi szent helyen!

Kivánom: egyesüljetek;

Erény és szellem tiszta ársjai

Mossák le aljas vágy és inger szennyeit;

Ne zárják el vizsálkodás dagályai

A' honfi lelke-sugta jobb ösvényeit.

Kivánom, egyesüljetek!

Hisz a' mi szentebb és dicsőbb 's nemesb, —

Hisz a' mi tisztább, annak győzni kell!

De ah! kihez szólok? hisz elhangzik szavam

A' végtelen légöv körében;

Nem hallja senki is szavam,

Elfúlva önzés özönében.

'S ki hallja, o az szómra nem szorúl, —

Az önkényt a' dicsőbb pályán indul. —

Az önkényt békülésre nyújtja ki kezét,

Gyűlölség nem sorvasztja el szivét;

Az egyesülés annak jelszava,

'S hon üdve hőbb imája, szent dala! —

'S tehát az elfajult századhoz szólok így?

Mellyet fonyaszt emészt agyarkadó mirigy,
 A' mellyben kérkedik dühével az irigy.
 'S itt mer kitörni, itt e' rom fokán
 Panasz keserve? — itt — 's azért talán,
 Mivel hol most a' láb kopár követ tapos,
 Ezelőtt erősebb lelkek laktanak?
 Mivel leomlott várak halmazán
 A' szellemárnyak bolyganak,
 Mellyeknek üdvözült szemök
 Könyezve csügg az ősi szép hazán?
 Azért talán, mert illy emlékhelyen,
 Melly ősz előkor hős szakából
 Erekyeként áll a' szentségtelen
 Mostnak csillámzó bábjátékai
 Között, — legjobban illik esküt mondani,
 A' melly fogadja n' vizsályt kiirtani?
 Mert illy helyek legjobb oltárai
 A' szellemibb erőnek,
 Melly önmagát kész adni áldozat gyanánt
 Hazája szent földének — ? —
 Mit illy emlék, mit illy erekye
 A' század önző gyermekének!
 Ki mindent csak kéjélvezetre szánt!
 Ki kincsszomjában atyja sirján föl kaczag. —

'S eldődinek büszkén említi ontott vérét,
 Mert kényelemmel költi el most bérét
 És szüntelen csak a' gyönyört vadáasza.
 Nincs multja illyenek, nincs is jövője; —
 Ez önvérét is meggyalázza,
 Kanóczot vet a' szomszéd lakába, —
 'S eméssze hár sajátját is a' láng, —
 Titokban örvend még a' kába, —
 Csak más haszon mosolgyjon más felül.
 Ez kész tűzagnát ásni önlaka
 Alá, melly fellobbantsa majd fia
 Leendő birtokát, ha ő átszenderül —:
 Ez kész, tűzanyagot felgyűjteni
 A' hon felett borongó fellegek számára, —
 Melly leszakadván a' kedves hazára
 Pusztítva birja ezt halomra dönteni.
 Mert mi néki a' hon további élete? —
 Csak a' jelen haszon, csak kéj az istene!
 'S most búcsuzom te-tőled ősi rom. —
 — Mit csüngsz fejem fölött, te roppant szirttömeg,
 Mit fenyegetsz olly rémitő alakkal,
 Mint hogyha rám szakadni készülnél?
 Én frígyet nem kötöttem a' salakkal, —

Szivemben tiszta lángzó érzet él; —
 Én bátran állok im alattad,
 Nem borzaszt engem félelem,
 Én hiven buzgón szeretem
 A' szép a' jó hazát:
 'S azért nem félem súlyod bosszuját!
 Ha majd a' honnak álnok áruló fia
 Hozzád merészkedendik közeledni, —
 Roskadj reá! siess őt eltemetni! —
 De nem, te néked állni kell:
 Hogy majd, ha megtorlódik ég haragja, —
 'S egykor leáldozik honomnak napja,
 'S az, végső pusztulásra kel, —
 Hogy védhelyet találjon itt,
 Ha sors kaszája mindent leterít, —
 A' hű, utósó hű magyar!
 Hol visszanézve vesztett édenére
 Majd elnyöghesse végső sohaját:
 Szerettelek mint hű anyát
 Hazám, 's szeretve elhalok, —
 Mert letekintve léted gyászos végzetére,
 A' végveszélytől már nem borzadok;
 Hisz nincsen semmim, semmim nélkülöd!
 Szivemben dúlt már a' halál, —

Mikor lerontni kezdett téged a' vizsálya!
 O szép hazám, szegény hazám,
 Hajdanta milly erős valál, —
 'S reád most átkát mondta a' halál!
 Dévén, isten veled!

Várfoky.

Tartalom.

	<i>Lap.</i>
Örömnap	5
Hazámhoz	7
Kölcsey szelleméhez	9
P. barátomhoz	11
A' szónok	14
Szellemfőnség	15
Átok	17
Epigramm	22
Honfíkép	23
Emlék	25
Egy hazafihoz	26
A' koczkák	27
Egy hölyre	32
Az uracs	33
Dévén	34

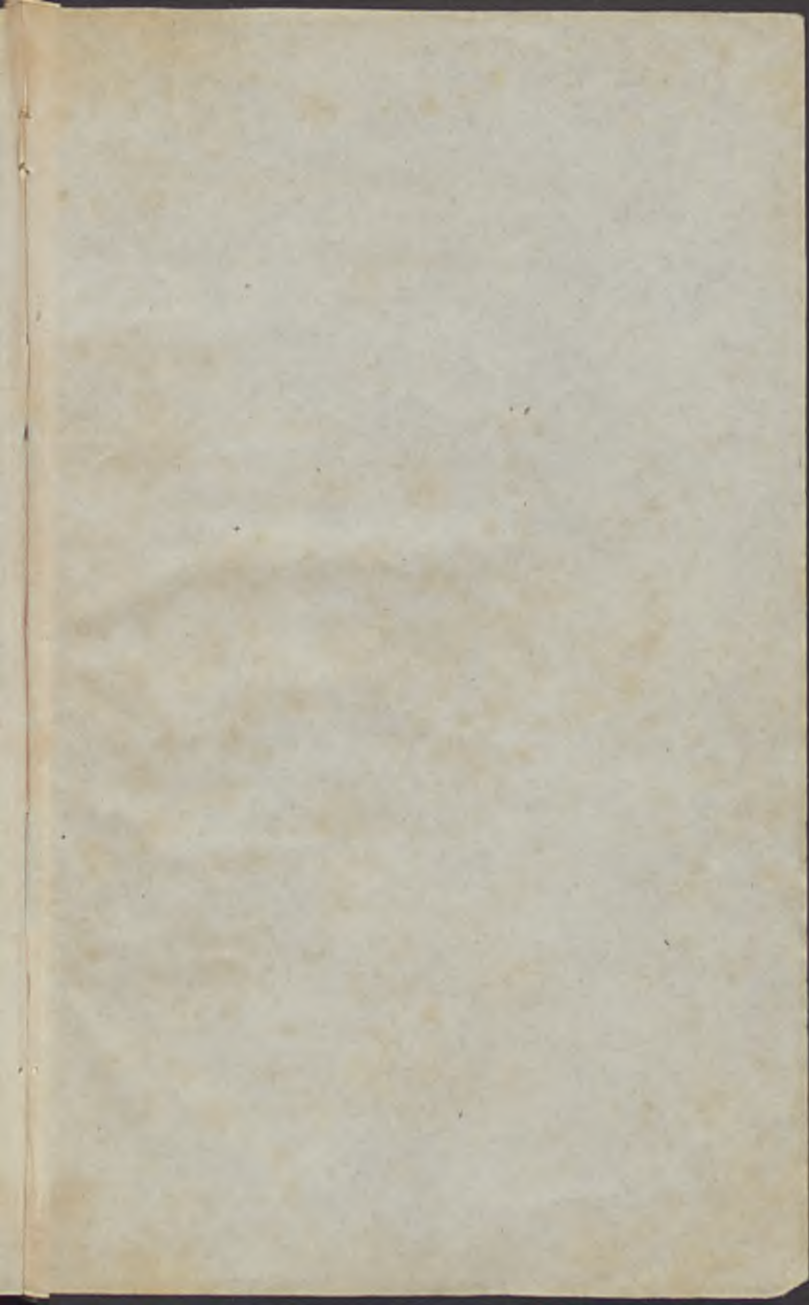
—••••—

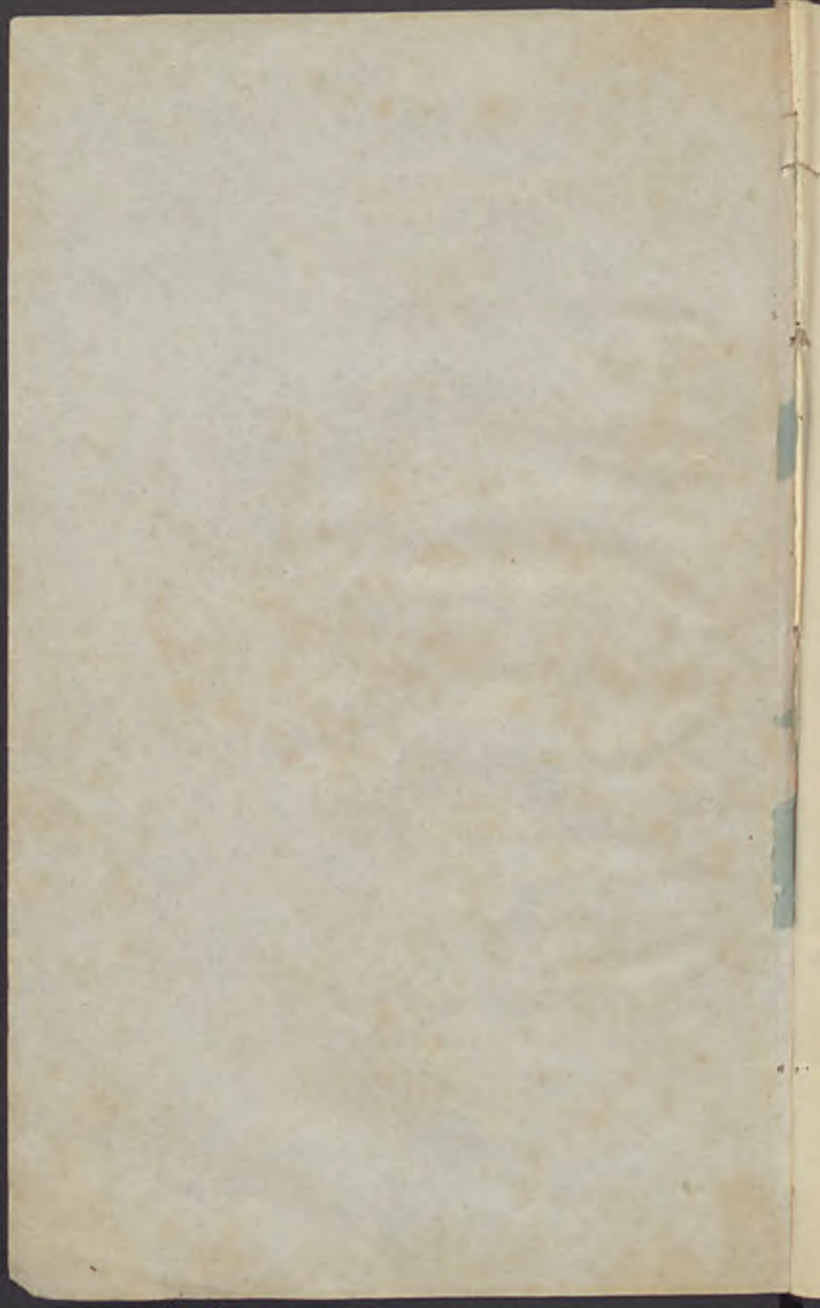
KÖNYVTÁRSZÁM
1880-1129

Tartalom

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31

DEBRECENI EGYETEMI KÖNYVTÁR
Lelt.
580-1956

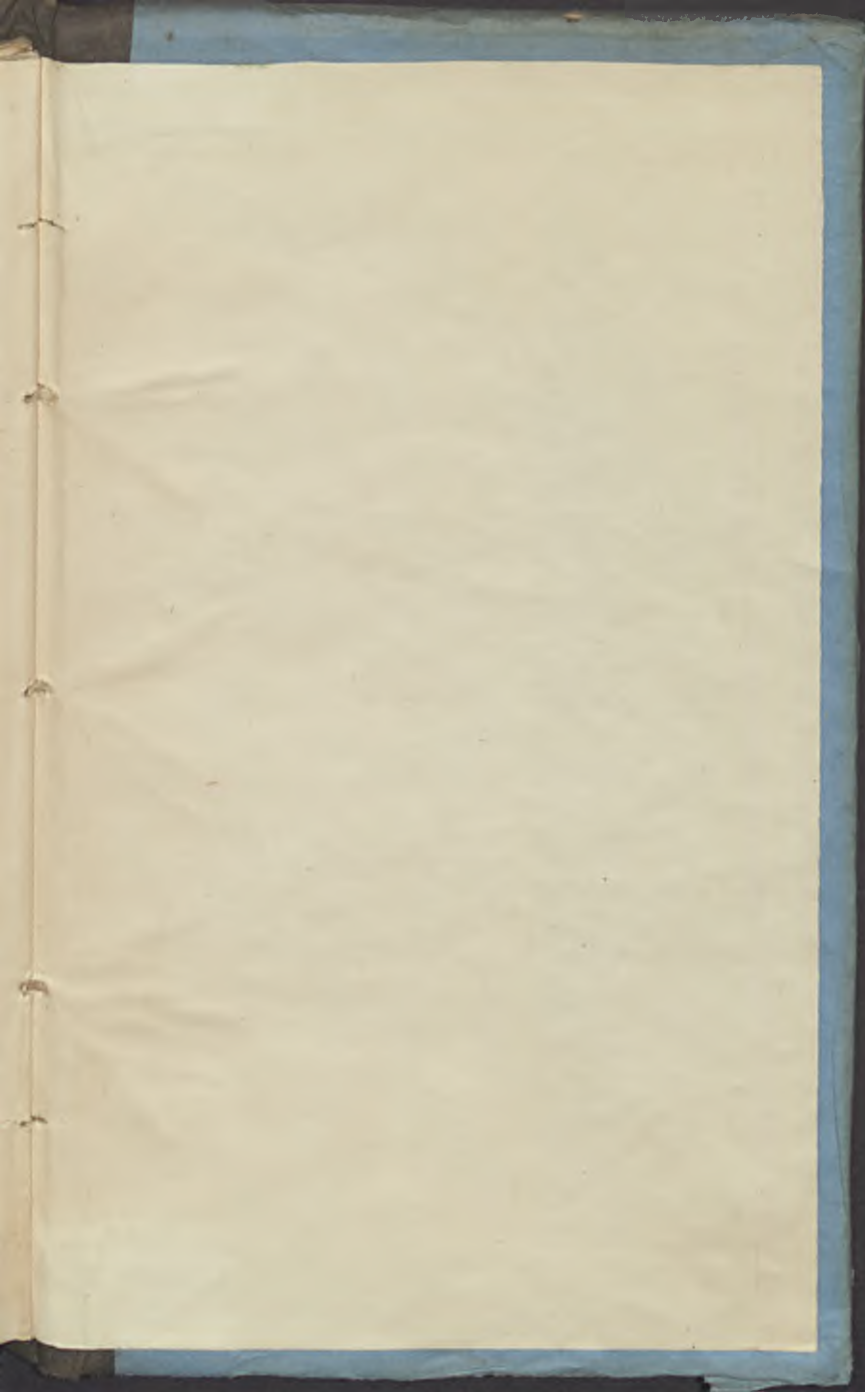

758547

758547

15857

Nyomatta Schmid Antal.